

HOLTAK TENGERE

ÍRTA: MALINDOVSZKY ÁKOS

A fedélzeten síri csend honolt. Csak a meggyújtott fáklya lángja sercegett, a hatalmas férfi kezében. Lamarr közelebb lépett a korláthoz, és ledobta a fáklyát a vízen ringatózó tutajra, mely azonnal meggyulladt. A tűz fénye visszatükröződött a körben álló matrózok szemében. F fiatal koruk ellenére, mindegyik tengerész arcát ráncok barázdálták. Egy rövid ideig nézték, ahogy a lángok bekebelezik a szalmaágyon fekvő testet, majd elvágták a rögzítő köteleket, és hagyták, hogy a hullámok elsodorják a tutajt a hajó törzsétől. Senki sem szólt egy szót se. Nem volt mit mondani. Tudták, hogy csak így lelhet végső nyugalmat a kapitány. Egyedül a fáklyás férfi emlékezett még azokra az időkre, amikor a holtak békében pihentek a koporsóikban. Érezte, hogy most minden tekintet rá szegeződik.

- Munkára! - vakkantotta kurtán. A legénység szaporán szétszéledt, és visszatért a kötelező feladataihoz, de ő még a korlátnál maradt, és nézte, ahogy a tenger magához veszi a kapitány hamvait. Megcsóválta hegekkel tarkított kopasz fejét. Két napja sincs, hogy útnak indultak Frankhomból, de máris az ő nyakába szakadt a hajó irányítása. Minden évvel egyre nehezebb volt az utazás. Azonban nem volt választásuk. Épeszű ember nem indult útnak a szárazföldön, így maradt a tengeri út Sztambul felé. Bár tudta, hogy létfontosságú üzenetet visznek a távoli földekre, az első tisztet mégis csak egy dolog érdekelte.

Lenézett a karján ékeskedő olcsó kocsmai tintával tetovált névre.

- Már közeledek szerelmem! - súgta alig hallhatóan.

Mély levegőt vett. Kihúzta magát. Vonásai ismét megkeményedtek. Még ellenőriznie kell helyzetüket a térképen. Utána pedig ideje tiszteletét tenni a titokzatos utasuknál.

Rolph zihálva riadt fel. Ismét elájult a kimerültségtől, és ahogy a legtöbbször, most is rémálmai voltak. Az öregeket látta. Kis körben állva hangosan egymást szapulják. Vitatkoznak, gyűlölködnek, majd egymásnak hátat fordítva indulnak el a sötétségbe. Amint gőgjüktől elvakítva eltávolodnak egymástól, az árnyak lassan körülveszik őket, és egyesével bekebelezik őket.

- Nem. NEM! Még nem történt meg! Csak rajtam múlik, hogy bekövetkezik-e. Megvédem a családot! - mondta ki hangosan lihegve is a szavakat, hátha így könnyebben elkergeti a rossz látomásokat.

Körbe nézett a szűkös kabinban, és nyomasztó érzés lett úrrá rajta. A sarkokban meglapuló árnyak vészjóslón vették körbe. Szívverése felgyorsult, ruháját fojtogatónak érezte. Mi van, ha mégis rájönnek a titkára? Itt a tengeren senkitől sem remélhet segítséget. A legénység esélyt sem adna neki, hogy elmagyarázza miért is van itt. Kapkodó mozdulattal kezébe vette az asztalon pihenő rózsafüzért, és ujjai közt forgatni kezdte a felfűzött golyókat. Ez a mozdulatsor mindig megnyugtatta. Érezte, hogy visszanyeri önuralmát. Elméje kitisztult. Összerendezte az asztalon szertesztét

heverő papírokat, majd megdörzsölte véreres szemeit. Mély karikák keretezték a világoskék szempárt. Sötétbarna bajszába és szakállába egyre több helyen vegyült ezüstös szín. Nem volt már fiatal, és az otthontól távol töltött hónapok nem maradtak nyom nélkül. Minden tőle telhetőt megtett, hogy ne árulja el magát. Került minden feltűnést. Amióta kihajóztak, ki sem jött a kabinjából. Még a kapitány temetésére sem ment fel a fedélzetre. Szükségtelen volt. Így is pontosan tudta mi történt. Az emberekkel ellentétben ő innen is mindent hallott. A kihajózást, a hirtelen lesújtó vihart, az elszabadult hordók és ládák dübörgését a fedélzeten, a kapitány sikolyát, majd később a tutaj ácsolását, a láng fellobbanását, sőt még az első tiszt suttogását is, melyről azt hitte senki sem hallja.

Ekkor érezte meg a szagot. A falak dohos áporodott levegőjéhez átható rum szag keveredett. Azonban volt itt még valami. Mindegyik matróból bűz áradt, de az első tiszt a halál szagát hordozta magával. Tehát végre személyesen is meglátogatja őt Lamarr. Rolph most már a közeledő lépteket is hallotta. Gyorsan összetekerte a papírlapokat, és berakta őket egy bőr tokba.

Az első tiszt kopogás nélkül lökte be az ajtót. Egy pillanatra megállt. Széles vállalai majdnem teljesen kitöltötték az ajtókeretet. Fürkésző tekintettel körbenézett, majd egyenesen odament a mennyezetről lógó lámpához, és eloltotta azt. Ezután odalépett az utashoz. A rózsafűzért látva fintorgott egyet. Hatalmas

kezével az asztalon pislákoló gyertyákra mutatott, de nem szólt semmit.

Rolph egyenesen Lamarr szemébe nézett. Állta a rá meredő szúrós tekintetet.

- Még dolgoznom kell! - mondta határozottan.

Az első tiszt köpött egyet a padlóra.

- Semmi fény, semmi hang - mondta kurtán.

- Meddig? - kérdezte Rolph.

- Amíg mást nem mondok. - vetette oda színtelen hangon az első tiszt, majd hátat fordított, és elindult kifelé. Az ajtóban azonban ismét megállt. Hátra nézett a válla felett, hogy lássa, az utas követi-e a parancsot. - Ha veszélyezteted az utunkat, te leszel a következő, akit hullámsírba temetek. - tette hozzá nyomatékosításként.

Rolph egy pillanatig tétovázott, hogy szembeszálljon-e vele, de úgy döntött nem most van itt az ideje. Eloltotta a gyertyát. Nézte, ahogy a kopasz tengerész elégedetten horkant egyet, és eltűnik a lépcsőfeljáróban. Egy darabig még nem állt fel az asztaltól. Nem zavarta a sötétség. Rendkívüli érzékeinek köszönhetően nem érezte magát kiszolgáltatottnak. De arra jutott, hogy azzal is csak gyanút kelt, ha itt marad, így hát elhagyta a biztonságot jelentő kabint. Amikor felért a fedélzetre, mély levegőt vett. Jól esett neki a hűs tengeri levegő. A brigg fedélzetén szorgosan, csendben dolgoztak a matrózok. Már minden lámpást kioltottak, csak a hátsó fedélzet felől jött még halovány zöld derengés. Megfordulva Rolph látta, hogy Lamarr felment a két csuhás

alakhoz, és egészen közelről beszélt hozzájuk pár szót. Azok leengedték zölden izzó tenyerüket, melyeket eddig maguk előtt tartottak kinyújtva, és abbahagyták halk kántálásukat. Szemükben kialudt a ragyogás, és újra láthatóvá vált szemük fehérje és az íriszük. Amint megszakították a rítust, a vitorlák, melyek eddig duzzadtak a szélben, elernyedtek. Az egész hajó érezhetően lelassult.

Rolph szeme gyorsan hozzászokott a félhomályhoz. A csillagos égbolt most óriás takaróként borult föléjük ezernyi ékszerként ragyogó csillaggal. A horizonton feltűnt Gibraltár partjainak vonala. Ahogy fogytak a mérföldek a hajó és a szoros között, a feszültség érezhetően nőtt a fedélzeten. Minden szem dél felé szegeződött. Bár több mint egy mérföldre voltak, mégis úgy fürkészték a partot a matrózok, mint ha láthatnák a holtak hordáit, akik Afrika északi partjait már mindenhol uralmuk alá hajtották. A beállt csendben a hajó minden mordulását tízszer hangosabban lehetett hallani, mint máskor. A fa nyögése bántón ostromolta a dobhártyát. Ekkor azonban egy valódi emberi sikolya szakította szét a csendet. Rolph, mint mindenki más is, riadtan fordult hátra. Egy matróz az egyik lépcsősor aljánál feküdt. Lába két fok közé szorult, természetellenes szögben elfordulva. A sípcsontja kettétörve két darabban állt ki felhasadt lábszárából. Mire felocsúdtak volna, Lamarr már a matróz mögött termett. Egyik karja az áldozat nyakát fogta keresztbe, mint egy vaskos bilincs. Másik karja a matróz száját és orrát szorította némaságba. Az

első tiszt szeme üregesen bámult előre, miközben a sérült tengerész elfojtott nyögések között vergődött szorításában. A legénység többi tagja csendben nézte társuk haláltusáját. Még ha lett is volna, aki ellenzi, most senki nem szólt semmit. Vagy egy ember, vagy az egész hajó. A döntés egyértelmű volt, de csak egy embernek volt hozzá elég lelkiereje, hogy felvállalja a hóhér szerepét.

Rolph úgy döntött, eleget látott. Visszafordult a part felé, és ekkor megfagyott ereiben a vér. Természetfeletti hallásával kántálást hallott, ezt fa és fém súrlódása követte, majd egy repülő tárgy surrogása. Nem létezik gondolta. Túl messze van a part. Nincs olyan katapult, mely ilyen messzire vinne. Hacsak... hacsak nincs ott egy nekromanta, aki képes a természet törvényeit felülírni ördögi praktikáival. A legénység még mindig Lamarr-t figyelte. Semmit nem érzékeltek a közelgő veszedelemből.

- Mindenki fedezékbe! Katapultok a partról! Észrevettek bennünket! - kiáltott fel hangosan Rolph.

- Kuss legyen, vagy én hallgattatlak el! - förmedt rá az első tiszt, és már félre is dobta öléből előző áldozatát, aki rongybábuként terült el a fedélzeten. Elindult, hogy beváltsa ígéretét, de ekkor már ő is meghallotta a közelítő lövedékek süvítését. Az éj sötétjéből kék lánggal égő tűzgolyók hullottak alá. Az első sisteregve csapódott be a tengerbe, a hajó orrától nem messze. A következő azonban már elérte az előfedélzet szélét, magával sodorva több sikoltozó matrózt. A találat helyén három ölnyi lyuk keletkezett a törzsön,

melynek széle azonnal lángra kapott. Ebben a pillanatban kitört a pánik. A túlélési ösztön elvette a tengerészek eszét. Eldobták mindent a kezük ügyéből, és fejvesztve próbáltak fedezéket keresni. Záporoztak körülöttük a lövedékek a tengerbe. Nagy részük elvétette a hajót, de hamarosan egy újabb találat csapódott be, ezúttal a taton. A kapitányi kabin tetejét és a fedélzet hátsó deszkáit letépte a tűzgolyó ereje, alig néhány lépésnyire a két csuhás mágus lábaitól. A pusztítás közepette egyedül Lamarr őrizte meg hidegvérét. A nyakánál fogva elkapta, és a levegőbe emelte az egyik mellette iszkoló matrózt, miközben bődületes hangon elüvöltötte magát:

- Mindenki vissza a helyére! Vitorlákat feszíteni! Tűzet eloltani! - Majd hátra fordult a tatról menekülő mágusok felé. - Teljes sebességgel előre! Ha meglátom, hogy leengeditek akár egy pillanatra is a kezeteket, végetek van!

Rolph az utolsó mondatokat már csak tompán hallotta. Fülében dübörögni kezdett a vér. Szíve vadul kalapált mellkasában. Verejték ült ki homlokára.

- Nem! Neeem! - kiáltotta miközben elkerekedett szemekkel nézte kezét, ahogy ujjai lüktetni kezdtek. Hevesen zihált. Háta borsózott.

- Nem lehet! Ősök segítsetek! - nyögte elkeseredetten. Kezeit ruhája alá rejtette, és mindenkit félrelökve elrohant kabinja felé.

Lamarr a szeme sarkából látta, ahogy a férfi rettegő tekintettel eltűnik a hátsó fedélzeten. Határozott léptekkel elindult utána. Menet közben hatalmas

tenyerével egy irdatlan pofont adott még egy matrónának, aki egy hordó mellett kuporgott. A gyógyír hatott. A tengerész vörösen lüktető arcát fogva rohant a helyére. Az első tiszt a lépcső lejáróban még megállt, és körbe nézett. A legénység minden lövedék csobbanásakor összerezszent, de senki sem hagyta el a helyét most már. Elégedett mosollyal nyugtázta, hogy a hajó ismét meglődött. Azonban megtorpant, amikor látta, hogy az utas kabin ajtaján a zár kifordult a helyéről. Még neki is kihívás lett volna ilyen erővel megtépni a kilincset. Előhúzta pisztolyát, és úgy lépett be a sötét kabinba. A rejtélyes utasuk a sarokban kuporgott. Mániákusan morzsolgatta rózsafüzérét. Szemét összeszorítva próbálta lelassítani kapkodó lélegzetét.

- Csak egyszer kérdezem meg. Ki vagy! - dörrent rá Lamarr.

A férfi távolságtartón feltartotta tenyerét felé.

- Menjen el! Hagyjon békén! - suttogta remegő hangon. Egyszerre volt szánalmas és ijesztő. Az első tiszt előre lendült, hogy talpra rángassa a férfit, de ekkor újabb becsapódás rázta meg a hajót. A recsenést csak tompán lehetett hallani, de a találat az egész hajót megrántotta.

- Uram! Elvesztettük az orrárbocot! - kiabálta lihegve a matróz, aki most esett be a kabin ajtaján.

Lamarr lenézett a lábai előtt kuporgó férfira. Az még mindig becsukott szemmel sustorgott magának idegesen. Tekintete a férfiről az asztalra vándorolt, ahol meglátta a bőr tokot, melyből néhány

pergamendarab lógott ki. Felkapta ezeket, majd kiviharzott.

- Szögeljétek be az ajtót. Ez a féreg nem mehet sehová! Majd később számolok velem! - vetette oda a matrónának.

Rolph hallotta, ahogy a tengerészek kalapálni kezdenek, majd a távolodó lépések zaját. Szívverése apránként kezdett lassulni. A dübörgés a fülében alábbhagyott. Izmai elernyedtek. Folyamatosan figyelve légzésére, megpróbált felállni a sarokból. Azonban alig egyenesedett ki, a kimerültség úrrá lett rajta, és kiszaladt lába alól a talaj. Nagyot csattanva ájultan terült el a kabin padlóján. Elméjére sötétség borult.

Amikor magához tért, mindene sajgott. Érezte, hogy egy kisebb alvadt vértócsában pihen a feje. Az eséskor valószínűleg felsértette halántékát a deszkákon. A legkisebb mozdulat is fájt, de lassan feltápászkodott, és odaaraszolt a kabin ablakához. A hajó továbbra is siklott a vízen. A nap pedig éppen lemenőben volt a horizont felett. Majdnem egy napig eszméletlen volt, hasított bele a felismerés. Ez azt jelenti, hogy már Tunézia partjainál járnak. Biztosra vette, hogy a támadás után nem engedik majd, hogy Szicíliánál elhagyja a hajót tervei szerint. Ha nem szállhat ki, nem tudja elküldeni a csomagot. Ha nem küldi el a csomagot, a rémálmai valóra válnak, és minden elveszik. Az ajtóhoz lépett. Teljes erővel ütni kezdte, miközben torkaszakadtából üvöltött. Percekig

dörömbölt így, de senki nem méltatta válaszra. Kezén már nem maradt épp bőrfelület, torka fájt. Még néhányszor belerúgott az ajtóba, majd elkeseredetten leült a tövébe.

Ekkor tompa puffanást hallott. A hang a hajótörzsön kívülről jött. Olyan volt, mint amikor uszadék fának hajóznak neki. Újabb puffanás következett. Aztán még egy. Valami körbevette a hajót, és minden oldalról ostromolta.

Odarohant a kabin ablakához, hogy kinézzen, de rögtön hanyatt is esett, ahogyan ijedtében hátrahőkölt. Az ablakon kívül egy rothadó kéz jelent meg. Lassan fogást keresett az ablakkereten. Az újjak felén, már szinte nem is volt hús. A megmaradt bőr cafatokban lógott az elsorvadt izmokon és csontokon. Beteges szürke színe néhol zöldesen csillant, ahogy megtört rajta a fény. Rolph feltápászkodott, hogy közelebb menjen. De ekkor a rémület újabb hulláma csapott le rá. Ráébredt, hogy a kéz túl kicsi egy felnőtt emberhez. A lénynek közben sikerült fogást találnia, és felhúzta magát. Az ablakban egy ember gyerek feje jelent meg. Valaha hosszú hajából már csak néhány tincs tapadt foszladozó arcára. Szemei helyén fekete üregek tátongtak, melyek, mint ha ablakok lettek volna a pokol legsötétebb bugyraira. Rolph látta már a boszorkánypestis áldozatait, de most először látott kisgyermeket, akit a kór átküldött a túlvilágra, majd eltorzítva visszarántott, hogy két lábon járó fegyverként hordozza a rettegett kórt a világban. Bár a lény többedmagával már tovább mászott a fedélzet

felé, Rolph még hosszú másodpercekig meg sem mozdult. Dermedten meredt maga elé. Az előbb látott rémségek hatására először megijedt, de ez a rémület most elkezdett valami mássá alakulni. Elemi düh öntötte el. Düh, amiért a kárhozat ilyen gátlástalanul megmérgezte felnőttest és gyereket válogatás nélkül. Düh, mert a régi istenek nem tesznek semmit, hogy megmentse őket. Düh, mert neki rejtőzködni kell az emberek között, ahelyett, hogy szembeszállnának együtt a kórral.

Remegő kézzel elővette a rózsafüzért, és elkezdte morzsolgatni. A légzését próbálta csillapítani, de aztán megállt. Nem. Itt már nem lehet tovább bujkálni. Ezek az átkozottak mindenkit megölnék a hajón, és utána ők is a holtak seregében végzik. Az embereknek szüksége van az ő segítségére.

Rózsafüzérét felakasztotta nyakába. Mélyet lélegzett, aztán szabadjára engedte indulatait. Hagyta, hogy az őrző düh, mely benne izzik, felszínre törjön. Fülében hallotta a vér dübörgését. Háta borsózott. Bőre lüktetett. Teste elkezdett átalakulni. Amint előre görnyedt négykézlábra, ujjai végén már borotvaéles karmok koppantak a fa padlón. Az ajtó mellett álló bronz csészében látta saját arcát tükröződni. Figyelte, ahogy az emberi vonások helyét egy szőrös, vicsorgó pofa veszi át. Felállt hátsó lábaira. Hátravetett feje szinte a mennyezetet súrolta. Hatalmasat üvöltött. Bömbölése végigsöpört a hajón. Tudja meg mindenki hát, hogy a farkas felébredt.

Lamarr parancsokat kiáltozott a fedélzeten a matrózoknak, akik most már flintákkal és kardokkal felfegyverezve próbáltak szembeszállni a támadó holtak seregével. Akármerre nézett, minden irányból rothadó hullák másztak át a hajó korlátján, hogy a legénység tagjaira vethessék magukat. Látta amint az egyik szerencsétlen fiú vadul hadonászik a kardjával. A fegyver egy célt tévesztett csapás után beszorult a korlátba. A holtak máris körbe vették, és földre terítették. Fertőzött fogaikat ragadozó módjára mélyesztették bele a még vergődő testbe. Pár pillanattal később pedig már a matróz is üreges tekintettel fordult saját társai ellen.

Az első tiszt szitkokat fröcsögve rontott az ellenségnek. Koponyák reccsentek, végtagok váltak le a nyomában, amerre járt. De hiába vágott le tíz holtat, kétszer annyi érkezett helyette. Karja már fáj, izmai sikoltozva tiltakoztak a terhelés ellen, de nem lankadt. Emberei azonban nem voltak képzett harcosok. Egyenként elestek a kíméletlenül támadó sereg áradatával szemben.

Nem győzhetnek ébredt rá Lamarr. Maradék erejével átküzdötte magát a főárboc tövéhez, ahol egy lámpás lógott felakasztva. Inkább a lángok martalékává teszi magát, a hajóval egyetemben, mintsem hogy ő is visszatérjen e pokoli sereg zsoldosaként. A küzdelmet azonban megszakította a kabinok felől felhangzó állati üvöltést. A következő pillanatban egy hatalmas szörnyeteg rontott ki a hajó farából. Emberfeletti ugrással a fedélzeten termett, majd újabb velőtrázó

üvöltéssel hívta fel magára a holtak figyelmét. Lamarr hallott már az alakváltókról, de úgy tudta csak a kontinens gyomrában elszigetelten élnek. Most mégis itt állt tőle alig néhány lépésre egy ilyen lény. A szörnyeteg úgy nézett ki, mint egy farkas, mely ember módjára a hátsó lábain jár. Másfélszer akkora volt, mint a legtermetesebb matróz, akit valaha látott. Teste elemi erőtől duzzadt. Szemmel szinte követhetetlen sebességgel rontott át a holtak seregén. Fegyverre sem volt szüksége. Borotvaéles karmai gyorsabban hatoltak át a rothadt testeken, mint a legélesebb kard. A nyakában pedig egy rózsafüzér lobogott.

- Pokolfajzat - sziszegte az első tiszt miközben lekapta a lámpást az árbocról, és a hajó orrába hajította. A szétrobbanó üveg olajat okádott mindenfelé, és azonnal belobbantotta a fedélzet egy részét. Lamarr megpróbált kitörni az őt körülvevő holtak közül. Jobb karja feladta a harcot, így átvette kardját a másik kezébe, úgy kaszabolta az ellent. Újabb csonkított testek mutatták útját, a legközelebbi lámpásig. Mivel látta, hogy a tűz hátra szorítja az ellenséget, így bezárta a kört. A második lámpással a tatot gyújtotta lángra. Már feladta, hogy élve kikerüljön ebből a helyzetből, de legalább a holtak is vele égnék. Azonban a szörnyszülött eltűnt a fedélzetről. Nem látta bármerre fordult.

Rolph a főárbóc vitorlarúdján állva nézett le a csatatérre. A hajó most már mindkét végén lángokban állt, és a tűz egyre jobban terjedt. Válogatás nélkül felemésztette a holtakat és az élőket egyaránt. Alatta a

fedélzet közepén állt az első tisztt, az emberek utolsó harcosa. Az alig maréknyi megmaradt élőhalott közrefogta. Lassan hörögve csoszogtak felé, a vére szomjazva. A biztos pusztulás ellenére sem lankadt bennük a gyilkos ösztön. A férfi már nem bírta felemelni a kardját. Zihálva vette a levegőt, de szemében még mindig őrzöngő düh lángolt. Rolph elmosolyodott.

- Mindketten állatok vagyunk, csak más falkából - gondolta. Rávetette magát a holtakra. Ütött, ugrott, karmolt, odébb szökkent, majd ismét lecsapott. Pár pillanattal később már tucatnyi cafatban repültek a rothadó testek a lángok közé. Rolph megállt Lamarral szemben. Kihúzta magát, és az ember fölé tornyosult.

- Gyere te pokolfajzat. Én már felkészültem a halálra. - üvöltötte az első tisztt.

A szörny előre lendült. Nyakánál fogva felkapta a megtermett embert, majd olyan erővel vágta a hátsó fedélzet falának, hogy annak tüdejéből kiszökött a levegő. Másik kezén megvillantotta éles karmait, és arasznyi mélyen végigszántotta a fát áldozata fejétől egy hajszálnyira. Azután egészen közel hajolt hozzá. Mély dörgő hangon megszólalt:

- Emlékezz erre emberfajzat!

Egy lépést hátra lépett, karmait behúzta kezén, majd egy gyors mozdulattal kiütötte az első tisztet.

Lamarr egy ringatózó csónakban tért magához. Riadtan ült föl, és nézett körbe. Mögöttük messze a

távolban a hajójuk izzó elszenesedett roncsként merült lassan a hullámok közé. Előttük hatalmas kőből épített erőd fala magasodott. Ennek a tövében megbúvó kis stéghez volt kikötve a csónak.

A parton pár lépéssel arrébb, a szörnyszülőtt állt, de ismét ember formában. Egy másik alakkal beszélgetett halkán. Végül levette nyakából azt, amit Lamarr eddig rózsafüzérnek hitt, és átadta az idegennek. Az első tisztnek csak most tűntek fel az apró különbségek. Összesen tizenöt golyó alkotta a füzért, melyek nem fából, hanem csontból voltak faragva. Ha jól látta kereszt sem lógott a zsinór végén.

- Szóval erről szólt az egész? - kérdezte a férfitól, aki a beszélgetését befejezve visszatért a csónakhoz.

- Igen erről - jött a kurta válasz Rolphtól. A tengerész kérdő tekintetét látva folytatta: - Ez a nyaklánc egyesítheti a népemet, hogy mi is összefoghassunk a holtak ellen, ahogy ti emberek teszitek.

- Felhasználtál minket - hörögte Lamarr megvetéssel. - Átgázoltál mindenkin, hogy...

Megakadt mondandójában, amikor észrevette maga előtt a csónak fenekén heverő hengert. A cirádás fa tárolóban azok az üzenetek voltak, melyeket kézbesítenie kellett Sztambul uralkodójának.

- Én elvégeztem a küldetésemet ember - mondta nyugodt hangon Rolph. - Most segíték, hogy te is teljesíthesd a tiédet - folytatta a hengerre bökve. - És egy hölgyet sem illik megvárakoztatni - tette hozzá vidáman. Azzal kezét nyújtott az első tisztnek.

